

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5562/2018
30.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Данило Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5905/17 од 12.04.2018. године, у седници одржаној 30.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5905/17 од 12.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 32/14 од 07.07.2017. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца као правних следбеника сада пок. ГГ, бив. из ..., рехабилитованог решењем Вишег суда у Лесковцу Рех 1/12, поводом осуде Војног суда у Сарајеву пресудом донетом 09.04.1951. године за кривично дело издаје на казну затвора са принудним радом у трајању од 6 година и губитка грађанских права и осуде издржавањем казне затвора од 02.01.1951. године до 31.12.1953. године, у укупном трајању од две године и једног месеца, те и каснијим искључењем за рад у Војсци, због чега је за време лишења слободе изгубио зараду у износу од 900.000,00 динара, коју је тужени обавезан да надокнади тужиоцима, са законском затезном каматом од 06.07.2017. године па до исплате, док је за веће потраживање тужбени захтев тужилаца одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 92.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5905/17 од 12.04.2018. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев за рехабилитационо обештећење, а решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди је укинато и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су деца пок. ГГ, бив. из Решењем Вишег суда у Лесковцу Рех 1/12 од 30.05.2013. године, усвојен је захтев тужилаца за рехабилитацију њиховог покојног оца и утврђено да је ништава пресуда Војног суда у Сарајеву бр. 207 од 09.04.1951. године, од тренутка доношења, којом је пок. ГГ оглашен кривим за кривично дело издаје и осуђен на казну лишења слободе са принудним радом у трајању од 6 година и губитка грађанских права, те да се као рехабилитовано лице сматра неосуђиваним. Отац тужилаца је преминуо 25.11.1998. године, а они су поднели захтев за рехабилитационо обештећење 27.08.2013. године. Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете (изгубљене зараде), коју је отац тужилаца претрпео за време издржавања затворске казне у периоду од 02.01.1951. године до 03.12.1953. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у другостепеној пресуди примењено материјално право када је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужилаца.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права у погледу накнаде тражене материјалне штете. Закон о рехабилитацији представља *lex specialis* у односу на Закон о облигационим односима у погледу регулисања права на обештећење за материјалну и нематеријалну штету (рехабилитационо обештећење), прописани круг лица која имају одређена права по том основу, као и обим тих права, као и у односу на Закон о наслеђивању у погледу права која могу бити предмет наслеђивања. Одредбом члана 26. став 1. Закона о рехабилитацији предвиђено је да рехабилитовано лице има право на обештећење за материјалну штету насталу због повреде права и слобода, у складу са законом којим се уређују облигациони односи.

Имајући наведено у виду, правилан је закључак другостепеног суда да тужиоцима, као деци рехабилитованог лица Војислава Станојковића не припада право на накнаду материјалне штете за изгубљену зараду, јер према одредбама Закона о рехабилитацији право на накнаду материјалне штете припада само рехабилитованом лицу, а не и његовим наследницима, односно то право не може бити предмет наслеђивања.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић